

Arrest

nr. 106 250 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 april 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 mei 2013.

1.3. Op 31 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Chankanai, gelegen in het district Jaffna. U bent Tamil van etnische origine. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent evenmin verloofd. U volgde een middelbare schoolopleiding in Sri Lanka. U hebt tot heden nooit een betaalde job uitgeoefend. Uw vader was visser. In 2003 werd u benaderd door Pulitheevan, een lid van het "LTTE" ("Liberation Tigers of Tamil Eelam"). Hij vroeg u lid te worden van het "LTTE", maar u weigerde. U zou de man echter wel geholpen hebben om lokaal een vijftal nieuwe leden te werven. U had verder geen activiteiten voor het "LTTE". In de loop van 2004, 2005 of 2006 verrichtte u vrijwilligerswerk voor een mensenrechtenorganisatie in Jaffna. U verzamelde informatie over de maatschappelijke problemen van de inwoners in de regio. U speelde deze informatie door aan de organisatie. Zo was er onvoldoende drinkwater en elektriciteit beschikbaar. Vele mensen hadden evenmin identiteitspapieren omwille van de oorlogssituatie voordien in Sri Lanka. Uw oom Kandasamy Vimalraj, de broer van uw vader, is sinds 1993 "LTTE"- strijder in de eenheid Charles Anthony. Sedert het jaar 2000 heeft uw familie geen contact meer met hem. In 2008 ontdekte uw familie een filmpje op youtube waarop uw oom als "LTTE-er" te zien was. Omwille van de "LTTE"- activiteiten van uw oom kreeg uw vader in 2006 moeilijkheden met het "EPDP" ("Eelam People's Democratic Party"). Daarom ontvluchtte uw familie Jaffna en ging naar Kilinochchi. Daar woonde u ongeveer twee maanden. Omwille van een noodzakelijke operatie van uw grootvader verhuisde het gezin nadien naar Colombo. De autoriteiten voerden er diverse malen huiszoekingen uit in huizen van Tamils. Uw familie voelde zich niet veilig. Om verdere moeilijkheden in Sri Lanka te vermijden, besloot uw vader met zijn gezin naar India te vluchten. In juni 2008 ging u samen met uw ouders, zussen en broer naar Tamil Nadu in India. U verbleef er in een vluchtelingenkamp te Madurai waar uw familie tot heden verblijft. Op ongeveer 20 maart 2011 keerde u terug naar Sri Lanka omdat u vernomen had dat de oorlog tegen "LTTE" was afgelopen en u hoopte uw leven verder te zetten in uw land van herkomst. U vond onderdak bij een vriend te Colombo. In april en december 2012 ging u twee keer terug naar Tamil Nadu op familiebezoek, u verbleef er respectievelijk 6 maanden en een tweetal weken. Bij uw laatste terugkeer naar Colombo in december 2012, voelde u zich niet veilig omdat u witte busjes zag (die betrokken zouden zijn bij diverse verdwijningen) en u af en toe anonieme telefoons ontving. Daarom besloot u toen u voor het laatst in Sri Lanka was om naar Jaffna te gaan. U verbleef er drie maanden bij uw verre tante Kunamalar in Thuppukaddu Karinagar. Op een dag kreeg u van een dorpling de waarschuwing dat de "EPDP" wist van uw terugkeer en plande u op te pakken. Uit vrees voor uw veiligheid keerde u in april 2013 terug naar Colombo. Uw familie in Frankrijk regelde uw reis naar Europa. U verliet Sri Lanka op 12 of 13 april 2013. U reisde per vliegtuig vanuit Sri Lanka naar een onbekende plaats in Saoedi-Arabië waar u veertien dagen verbleef. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar Jeddah, van daar reisde u opnieuw per vliegtuig via Libanon naar Brussel. U vroeg hier asiel aan op 29 april 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte voor, uw paspoort, een kopie van uw nationale identiteitskaart, en een kopie van een attest van de Human Rights Commission for Sri Lanka. Na het gehoor op 28 mei 2013 maakte u per fax aan het CGVS enkele documenten betreffende uw eerdere verblijf in India, een familiefoto en de verblijfsdocumenten van uw familieleden in Frankrijk over.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er tijdens uw gehoor niet in bent geslaagd het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen uw land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève te hebben verlaten. Teruggaand op uw steun aan het "LTTE" in het jaar 2003, uw vrijwilligerswerk voor een Sri Lankaanse mensenrechtenorganisatie en uw familiale banden met een "LTTE"-strijder uit de "Charles Anthony Brigade", vreest u heden na de beëindiging van het conflict tussen de Sri Lankaanse overheid en de tijgerrebellens alsnog in moeilijkheden te geraken met de autoriteiten, alsook met leden van de "EPDP"- een regeringsgezinde paramilitaire groepering. Echter, uw directe vluchtmotieven uit Sri Lanka zoals u aanhaalde tijdens uw gehoor voor het CGVS zijn dermate vaag en gering dat hieruit in uw hoofde geen directe vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico kan worden waargenomen. Zo haalde u enkel veralgemeningen aan en baseerde u zich voornamelijk op de algemene situatie in het land, zonder een individuele vrees voldoende aannemelijk te maken. Na een verblijf van ongeveer drie jaren in een Indiaas vluchtelingenkamp, keerde u begin 2011 terug naar Sri Lanka. U vestigde zich aanvankelijk in Colombo. Echter, eind 2012 besloot u van Colombo naar Jaffna te gaan omdat u zich in Colombo onveilig voelde. U merkte vaak witte bestelbusjes op in Colombo, u ontving ook anonieme telefoontjes en er vonden tevens huiszoekingen plaats in de buurt waar u verbleef. U riep allerm minst moeilijkheden in waaruit een persoonlijke vrees ten aanzien van de overheid of derden kan blijken (zie gehoorverslag CGVS, p.7). De telefoontjes die u zegt te hebben

gekregen waren anoniem en in het Singalees, omdat u zelf geen Singalees begrijpt kan u zelfs de inhoud van deze telefoontjes niet toelichten aan het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Over de witte bestelbusjes kon u slechts vertellen dat deze langs de grote weg geparkeerd stonden. Nergens blijkt hieruit een concrete bedreiging ten aanzien van uw persoon. Verdere informatie over aan welke concrete bedreigingen u onderworpen was in Colombo, kon u niet verstrekken tijdens uw gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Inzake uw vrees voor de "EPDP" in Jaffna, waardoor u volgens uw verklaringen voor het CGVS uiteindelijk besloot Sri Lanka te verlaten, kan worden opgemerkt dat u ook hierover weinig wist te vertellen tijdens uw gehoor. Er kon bijgevolg weerom niet geconcludeerd worden welke concrete vrees u zou lopen ten aanzien van de "EPDP" bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka. U herhaalt enkele keren dat u de laatste drie maanden in Jaffna problemen kende met "EPDP" (zie gehoorverslag CGVS p. 10-11, 12, 13). Wanneer wordt gevraagd welke concrete bedreigingen u dan ondervond blijft u echter op de vlakte: u herhaalt steeds dat er problemen waren en dat u er werd gezocht, en dat u niet meer zou leven indien u in hun handen was gevallen. U stelde op de vraag hoe u wist dat u er gezocht werd slechts dat u door een dorpeling werd gewaarschuwd dat leden van de "EPDP" van plan waren u op te pakken (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Op basis van deze ene mondelinge waarschuwing besloot u uw vlucht naar Europa te regelen. U gaf toe geen overige moeilijkheden te hebben gekend in Sri Lanka noch met de "EPDP" noch met de overheid (zie gehoorverslag CGVS, p.13 en 16). U beweerde ook in Jaffna gezocht te worden door de "EPDP" omdat zij wisten dat u de dochter was van uw vader (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Om die reden kon u niet meer in Jaffna verblijven, waar u zelf zegt de meeste problemen gehad te hebben, en diende u uiteindelijk het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Echter doet het feit dat u eind 2012-begin 2013 zelf terugkeerde naar Jaffna twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor "EPDP". Immers zegt u dat uw vader in 2006 al problemen kende met "EPDP" in Jaffna, waardoor hij besloot met zijn gezin naar Kilinochchi en later Colombo te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dat u dan zelf in 2012 terugkeert naar de regio, waar "EPDP" nog steeds aanwezig blijkt, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen en uw vrees voor "EPDP". Dat u wegens uw problemen in Colombo geen andere plaats had om naartoe te gaan is niet voldoende, aangezien u niet afdoende aannemelijk maakte daadwerkelijk vervolgd te worden in Colombo.

Het door u geschetste risicoprofiel laat niet toe vast te stellen dat u een vrees diende te koesteren ten aanzien van de autoriteiten of bepaalde militanten in Sri Lanka. Immers, hoewel u aanhaalde een nicht te zijn van een vermiste "LTTE"-strijder, kon u dit niet aantonen. U beschikte niet over documenten waaruit uw eventuele familiale banden met een belangrijke "LTTE"-strijder kan blijken. U kan enkel aangeven dat uw oom Kandasamy Vimalraj te zien zou zijn op een youtube-filmpje, en geeft aan waar het te vinden is maar hieruit blijkt geen familiale band aangezien eender wie dit kan aanbrengen (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Uw eigen "LTTE" activiteiten, met name uw hulp aan een "LTTE'er" om lokaal enkele toekomstige leden te motiveren, kon u evenmin hardmaken. Deze activiteiten beperkten zich bovendien tot een eenmalige gelegenheid in 2003 tijdens de toenmalige vredesonderhandelingen van 2002 tot 2006, zoals u verklaarde. Omdat u mondig was, werd u toentertijd benaderd door een "LTTE"-er om te helpen anderen ervan te overtuigen lid te worden. U hebt geen andere activiteiten verricht voor de "LTTE" en bent zelf nooit lid geworden van deze beweging, wat op zich wel opmerkelijk is als u wel anderen diende te overtuigen om lid te worden (zie gehoorverslag CGVS p.12-13). U kon evenmin documenten neerleggen waaruit uw engagement voor het "LTTE" zou blijken. U riep voorts in dat u omwille van uw vrijwilligerswerk voor een mensenrechtenorganisatie werd gezocht door zowel de overheid als de "EPDP" in Sri Lanka. Behalve een kopie van een attest waaruit uw deelname als "Human Rights Animator" op 22, 23 en 24 april 2005 voor de organisatie "Human Rights Commission of Sri Lanka" zou blijken, was u niet in het bezit van overige documenten waaruit eventuele andere activiteiten of een langdurige betrokkenheid voor deze organisatie kan worden aangetoond. Gezien het attest dat u voorlegde slechts een kopie betreft, kan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document, gelet op de relatieve bewijswaarde van een fotokopie dat gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is. Ofschoon u verklaarde dat het originele attest in bezit van uw oom in Frankrijk, kon u tot heden deze niet voorleggen voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoefde te koesteren in uw land van herkomst wordt eveneens bevestigd door het feit dat u met uw eigen Sri Lankaanse paspoort diverse malen via de luchthaven in Colombo in- en uitreisde zoals blijkt uit de stempels in uw paspoort, dit telkens als alleenstaande vrouw (zie gehoorverslag CGVS p. 3). In juni 2008, kort voor de escalatie van het geweld in Sri Lanka, vluchtte u via de luchthaven in het bezit van uw paspoort naar

India. U gaf verder toe tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u vanuit India in maart 2011 terugkeerde naar Sri Lanka, zonder uw directe familieleden die in India achterbleven, in de hoop uw leven er te kunnen verderzetten. In het jaar 2012 zou u vanuit Colombo per vliegtuig nog tweemaal op familiebezoek zijn gegaan in India, waarna u telkens terugkeerde naar Sri Lanka. Ook bij uw reis naar Europa in april 2013 passeerde u met uw zelfde internationale reispaspoort de migratiecontrole, dit telkens zonder enige problemen. U verklaart uitdrukkelijk tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u nooit problemen hebt gekend met de Sri Lankaanse autoriteiten bij uw verschillende in- en uitreizen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u een gezocht persoon was door de autoriteiten in Sri Lanka.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het "LTTE". Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het "LTTE" is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met "LTTE" ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het "LTTE", hetgeen u als vermeend familielid van een "LTTE"-strijder en tevens wegens uw deelname bij het werven van nieuwe leden in 2003 onder meer beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met het "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden profiel of van uw bewering wegens verdenking banden te onderhouden met het "LTTE" te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

Tenslotte kunnen de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw paspoort, geboorteakte en vertaling en de kopie van uw National Identity Card, de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS niet in positieve zin kunnen ombuigen. Immers deze documenten vormen geen bewijs van vervolging maar tonen louter uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke hier heden niet ter discussie staan. Evenmin kunnen de bijkomende stukken die u via uw advocaat per fax overmaakte de beoordeling inzake uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin wijzigen. De documenten aangaande uw verblijf in India bevestigen louter uw verklaringen dat u vroeger een tijdelijk verblijf kende in Madurai, India; waar uw familie heden nog steeds woont. Ook de familiefoto en de verblijfsdocumenten van uw verwanten in Frankrijk, zijn niet van die aard te concluderen dat u de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend. In de documenten blijkt geen sprake te zijn van een bewijs van vervolging in uw hoofde noch van het lopen van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In de middelen van verweer stelt verzoekster dat het statuut van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut haar geweigerd werd daar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) meent dat zij niet voldoende heeft aangetoond dat zij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht waarbij zij bij elk van de beginselen een theoretische uiteenzetting weergeeft. Na het citeren van de definitie van vluchteling uit het vluchtelingenverdrag, stelt verzoekster dat zij ervan overtuigd is dat zij aan deze omschrijving voldoet en zij dan ook niet begrijpt waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot haar asielaanvraag, dat de huidige beslissing dan ook een schending is van de artikels 1 en 2 afdeling A van het vluchtelingenverdrag, dat zij zich met de bestreden beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren.

Uit het voorgaande en uit de uiteenzetting die volgt blijkt aldus dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, namelijk een schending van de formele motiveringsplicht alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikels 1 en 2 afdeling A van het vluchtelingenverdrag, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing, stelt verzoekster in een eerste onderdeel 'aangaande de vage verklaringen' dat het CGVS stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas aangezien zij menen dat er sprake is van een aantal 'tegenstrijdigheden' en 'vaagheden' met betrekking tot haar verklaringen. Verzoekster wenst op te merken dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden en/of vaagheden en bijgevolg haar relaas verder wil verduidelijken. Zij stelt dat zij verweten wordt geen gelijklopende, uitgebreide verklaringen te hebben afgelegd, dat echter het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden, dat het interview op het CGVS veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring kan zorgen, dat dit uiteindelijk in dit dossier tot het nemen van de huidige beslissing heeft geleid. Verzoekster meent dat het CGVS faalt rekening te houden met haar asielrelaas in het nemen van de bestreden beslissing, dat het juist is omdat zij een gegronde vrees tot vervolging kent omwille van de EPDP, dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, dat het CGVS flagrant de motiveringsplicht schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor haar indien zij dient terug te keren naar Sri Lanka, dat temeer daar zij een alleenstaande vrouw is waarvan alle andere gezinsleden elders als vluchteling verblijven, dat hiervan bijkomende foto's en documenten worden voorgelegd om dit aan te tonen en dat het CGVS haar gegronde vrees voor vervolging dient te onderzoeken.

In een tweede onderdeel 'aangaande haar politiek profiel', stelt verzoekster dat de bestreden beslissing stelt dat de steun die zij aan de LTTE gaf te beperkt zou zijn en dat de gegronde vrees in haar hoofde bijgevolg ongeloofwaardig zou zijn. Verzoekster wenst te benadrukken dat zij aanvankelijk een training tot zelfverdediging bij de LTTE heeft gevolgd, dat zij nadien leden heeft aangebracht voor de LTTE om zichzelf en haar familie te beschermen, dat dit niet wordt ontkend door het CGVS, meer nog, dat ze het zelf aanhalen, dat het bijgevolg kennelijk onredelijk is van het CGVS om te oordelen dat er geen sprake is van een gegronde vrees in haar hoofde, dat zij wel degelijk actief was bij de LTTE, dat zij echter geen actief lid was, doch slechts jongemannen aanbracht. Verzoekster vervolgt dat zij geen actief lid was van

de LTTE, maar dat haar oom dat wel was, dat het feit dat haar oom actief lid was van de LTTE en gekend staat als LTTE-strijder ervoor zorgt dat haar leven in gevaar is, dat zij immers wordt gezocht door EPDP, dat het onredelijk is van het CGVS om hier geen rekening mee te houden, dat het bovendien onredelijk is van het CGVS om te twijfelen aan de familieband en zij bovendien flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat indien het CGVS twijfelt aan de familieband, zij deze dient te onderzoeken, dat louter stellen dat *'eender wie deze kan aanbrengen'* niet voldoende is, dat zij een geboorteakte heeft voorgelegd waaruit dit onder meer blijkt.

Nopens *'de neergelegde documenten'*, stelt verzoekster in een derde onderdeel dat in de bestreden beslissing vermeld staat *'de door u neergelegde documenten, (...), kunnen de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS niet in positieve zin ombuigen'*. Verzoekster wijst op de melding van de bestreden beslissing *'(...) kan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document, gezien de relatieve bewijswaarde van een fotokopie dat gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is.'* en stelt dat zij op geen enkele manier kan afleiden waarom het CGVS twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, dat zij daarom nog zal trachten meerdere bewijzen aan te brengen die dit verder kunnen bevestigen, dat dit niet mee in rekening brengen bij de beoordeling dan ook een flagrante schending van de motivatieplicht uitmaakt. Verzoekster argumenteert dat zij bovendien geleid werd door een enorme angst en vrees voor haar fysieke integriteit en ze geen andere kans zag dan het land te ontvluchten waardoor zij niet veel documenten kon meebrengen, dat het CGVS hiermee rekening dient te houden.

In een vierde onderdeel aangaande *'de reisweg van verzoeker'*, wijst verzoekster erop dat het CGVS stelt dat haar reisweg de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in ernstige mate ondermijnt, dat mensenhandel een verborgen, maar aanwezige criminele tak in Sri Lanka is, dat zij geen andere keuze zag dan via deze wijze naar België te vluchten en dit uit angst, dat zij haar land van herkomst diende te verlaten uit angst voor haar leven, dat zij geen andere uitweg zag dan zich te richten tot een smokkelaar die haar kon helpen het land te verlaten, dat zij immers om in België te geraken een hele reisweg aflegde. Verzoekster meent dat de beslissing van het CGVS weldoordacht en gebaseerd op feiten moet worden genomen. Bovendien wenst verzoekster op te merken dat haar reisweg geen afbreuk doet aan haar asielrelaas, dat het dan ook niet redelijk is van het CGVS om haar aanvraag te weigeren omdat er niet geloofd wordt welke reisweg zij heeft afgelegd om in België te geraken, dat door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht, dat zij immers is gevlucht uit angst voor haar leven, dat hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt, waarna zij een theoretische uiteenzetting over deze plicht weergeeft. Zij stelt dat haar reisweg de beslissing van het CGVS niet mag beïnvloeden, dat ze immers niets te maken heeft met haar asielrelaas en haar gegronde vrees voor vervolging in Sri Lanka, dat het dan ook kennelijk onzorgvuldig is van het CGVS om een deel van haar beslissing hieromtrent te motiveren, dat dit wijst op het feit dat het CGVS haar dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar motieven om haar land van herkomst te ontvluchten. Verzoekster herhaalt dat zij Sri Lanka heeft moeten ontvluchten uit schrik voor haar leven, dat zij geen andere keuze zag dan het land te verlaten met behulp van een smokkelaar, dat zij dan ook niet begrijpt waarom dit nu tegen haar gebruikt kan worden.

Aangaande *'de gewijzigde veiligheidssituatie'*, wenst verzoekster in een vijfde onderdeel op te merken dat de informatie die de verwerende partij aan het administratief dossier voegt, reeds dateert van april 2007, dat men aldus niet kan spreken van actuele informatie, dat men bezwaarlijk kan stellen dat informatie van meer dan 6 jaar geleden een actueel beeld schetst van de veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoekster, dat, in tegendeel tot wat het CGVS stelt, de situatie in Sri Lanka, zeer onveilig is. Verzoekster verwijst naar de stukken in bijlage van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties die dit bevestigen, zeker voor families met linken aan de LTTE. Volgens verzoekster had men het dossier in Frankrijk kunnen opvragen om dit verder te onderzoeken. Verzoekster meent dat wanneer zij zou moeten terugkeren artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden, dat het duidelijk is dat voor de Sri Lankaanse asielzoekers hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan financiële hulp, doch dit niet nog betekent dat de plaatselijke situatie verbeterd is, dat in de steden de situatie weliswaar voorlopig verbeterd is doch niet in afgelegen dorpen, dat op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid het dus onmogelijk is om terug te keren naar Sri Lanka, dat zij bij een terugkeer een ernstig risico loopt zich te moeten verantwoorden en dus ook kans heeft om ernstige schade op te lopen ten aanzien van 'zijn' persoon, dat zij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor haar leven, dat zij uit Sri Lanka is gevlucht omwille van de problemen die zij had met de EPDP, dat bovendien het CGVS het

rechtszekerheidsbeginsel schendt door te stellen dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst, omwille van de zagezegde, gewijzigde veiligheidssituatie, waarna verzoekster een theoretische uiteenzetting over voornoemd beginsel geeft en stelt dat gelijke gevallen immers gelijk dienen behandeld te worden en dat dit *in casu* niet het geval is.

Verzoekster vervolgt met een uiteenzetting over de toekenning van de status van vluchteling, gelet op het bestaan in 'zijn' hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar 'zijn' land van herkomst, waarna zij nogmaals de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag aanhaalt om vervolgens de verschillende criteria in haar geval toe te lichten.

Betreffende haar '*gegronde vrees voor vervolging*' stelt verzoekster dat de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk is en de Sri Lankaanse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen, waarna zij stelt dat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst artikel 3 EVRM geschonden zal worden, waarna zij artikel 3 EVRM citeert en verwijst naar een arrest Kirkwood van 12 maart 1984. Zij vervolgt dat, hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka, dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met de LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, niet strookt met de realiteit, dat integendeel de situatie is verergerd, dat zelfs in de gebieden waar er niet gevochten werd, onder andere Jaffna, de situatie is verergerd. Verzoekster vraagt zich af hoe het dan zal zijn in gebieden waar er wel gevochten werd. Zij stelt dat er na juli 2010 minstens nog 3 rapporten zijn gepubliceerd over Sri Lanka, dat in het rapport van 18 juli 2011 '*Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever*', nog maar eens verduidelijkt wordt dat twee jaar na de oorlog de Tamils nog steeds onderdrukt worden, waarna verzoekster de conclusie van het rapport citeert. Verzoekster stelt dat het overduidelijk is dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen, dat uit het rapport van het UNHCR van 31 maart 2011 duidelijk kan afgeleid worden dat de situatie nog niet verbeterd is, dat integendeel mensen nog steeds vervolgd worden en hun leven nog steeds in gevaar is, dat het rapport duidelijk is dat er zware overtredingen zijn geweest en nog steeds zijn door het Sri Lankaanse leger op het vlak van mensenrechten, dat er niet getwijfeld werd in het rapport over het feit dat er mensen willekeurig werden opgepakt, gefolterd, verkracht, enz..., dat men hiermee niet voldoende rekening heeft gehouden, dat in het recentste rapport nog maar eens verduidelijkt wordt dat zowel de LTTE als de overheid tijdens de burgeroorlog de bevolking in gevaar brachten, waarna zij delen uit het rapport citeert. Verzoekster meent dat de toestand in Sri Lanka thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend is en uiterst voorzichtig dient beoordeeld te worden, dat er in haar hoofde dan ook objectieve en subjectieve gronden voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, dat zij voornamelijk vreest onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat zij tamil is en banden heeft met de LTTE in het verleden. Verzoekster verwijst naar de zaak E.G. vs het Verenigd Koninkrijk waar het Europees Hof acht achtergrond risicofactoren heeft opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risicovol is, waarna zij de factoren opsomt en stelt aan vier van de acht factoren te voldoen. Zij citeert een onderdeel van het arrest en argumenteert dat er verschillende bronnen zijn die melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt en verhoord, gemarteld en dat sommigen maanden worden vastgehouden. Verzoekster stelt dat Freedom From Torture verschillende rapporten en artikels heeft gepubliceerd waaruit blijkt dat asielzoekers die terugkeren gefolterd en gemarteld worden, waarna zij een deel uit een bepaalde tekst citeert en vervolgens een deel uit het artikel '*Fears for Torture: survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka*' citeert. Vervolgens stelt verzoekster dat ook Human Rights Watch verschillende artikels heeft gepubliceerd over asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka, waarna zij citeert uit een artikel/rapport van 24 februari 2012 en uit een artikel van 25 oktober 2011 van Asian Human Rights Commission '*Sri Lanka: Hundreds tortured in police custody*'. Verzoekster gaat verder dat een tijdje geleden Human Rights Watch een artikel publiceerde waarin duidelijk de vrees vermeld wordt dat Sri Lankanen die uitgeprocedeerd zijn en teruggestuurd worden naar hun land van herkomst het slachtoffer zijn van foltering en misbruik, dat Human Rights Watch tot twaalf verschillende zaken vond, waarin er sprake was van foltering door de autoriteiten, nadat Sri Lankanen teruggestuurd werden naar hun land van herkomst, dat het artikel letterlijk vermeldt '*Until the government can fairly and thoroughly assess asylum claims based on up-to-date human rights information on Sri Lanka, it should suspend returns*'. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer, dat alles wijst naar willekeur, dat de Sri Lankanen die in Colombo landen willekeurig worden gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van de LTTE, dat ze verkracht worden, hun lichamen verminkt worden, verbrand en veel meer gruwelijke daden om toch maar toe te geven dat zij lid zijn van de LTTE, waarna verzoekster een zin uit een bepaald rapport citeert. Zij stelt nog maar eens dat zij niet kan terugkeren daar haar leven in gevaar is bij terugkeer, dat zij dan ook niet kan terugkeren

zonder werkelijk gevaar voor haar leven, dat zij uit Sri Lanka is gevlucht en het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Sri Lanka uit vrees voor haar leven, dat zij persoonlijke vervolging vreest bij terugkeer, dat het immers juist bij de landing is dat ze gearresteerd en gemarteld worden, waarna zij verwijst naar een zin uit het artikel *'Sri Lanka, must not torture rejected asylum seekers'*, dat Amnesty International hierbij eveneens bevestigt dat ze gemarteld en mishandeld worden. Verzoekster heeft een enorme vrees dat zij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld, dat dit dan ook de reden is dat zij een asielaanvraag indiende, dat zij geen enkele uitweg meer ziet, dat zij immers geruime tijd afwezig is geweest en dat haar hetzelfde lot te wachten staat als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka. Zij herhaalt dat zij reeds geruime tijd niet meer in haar land van herkomst is geweest, dat zij niet anders kan dan zich te beroepen op deze recente berichtgeving van onafhankelijke partijen om een correct beeld te krijgen van de situatie in haar land van herkomst. Verzoekster wenst bovendien te verwijzen naar recente rechtspraak uit Nederland, waarna zij enkele zinnen uit de zaak AWB12/24857 citeert en stelt dat zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd heeft. Verzoekster stelt dat AWB 12/17917 van 22 juni 2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage verklaart dat *'De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht beschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst.'* Verzoekster vindt het onbegrijpelijk hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten, dat Nederland een duidelijk standpunt heeft ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen. Verzoekster geeft aan dat Vluchtelingenwerk Nederland in de loop van 2013 verschillende updates publiceerde waarna zij enkele paragrafen uit verschillende updates citeert. Verzoekster meent dat duidelijk mag blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is, dat bovendien mensen die terugkomen uit het buitenland extra gevisieerd worden, ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld en ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Verzoekster stelt dat zij bovendien geacht wordt dood te zijn en herhaalt dat 'zijn' leven in gevaar zou zijn indien 'hij' dient terug te keren, dat het duidelijk is dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor haar en er ook een persoonlijke dreiging voor haar fysieke integriteit heerst.

Betreffende de *'persoonlijke vervolging'* stelt verzoekster dat zij volledig aan de voorwaarde van het vluchtelingenverdrag dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot ene bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging, voldoet, dat zij immers een doelwit vormt omwille van het feit dat haar oom lid is van de LTTE, dat een groot deel van haar familie reeds diende te vluchten naar Frankrijk en dat haar ouders gevlucht zijn naar India, dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor haar, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in haar hoofde en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft.

Nopens de *'onmogelijkheid om de bescherming van 'zijn' land in te roepen'*, stelt verzoekster dat ook dit criterium zonder enige twijfel vervuld is in haar hoofde, dat het juist is omdat zij de bescherming van haar eigen land/overheid niet kan inroepen dat zij gevlucht is uit haar land van herkomst, dat zij zich niet kan wenden tot de politie, dat integendeel zelfs, de Sri Lankaanse overheid er niet in slaagt een betrouwenswaardige indruk na te laten, dat zij zich dus niet naar de overheid kan richten, aangezien duidelijk is dat deze alleen maar toekijkt, dat zij bovendien een doelwit vormt, dat men er immers vanuit gaat dat zij banden heeft met de LTTE, dat het duidelijk is dat zij de bescherming van haar land niet kan inroepen en dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet te onderzoeken, of zij terug kan keren naar haar land van herkomst.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoekster dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd door het CGVS aangezien men haar gewoon afwijst zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij haar echte individuele redenen na te gaan. Verzoekster herhaalt dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom zij ook niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissing waarom zij niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, waarna verzoekster nogmaals hetzelfde stelt door aan te geven dat men bezwaarlijk kan stellen dat wordt gemotiveerd waarom zij eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Zij meent dat

indien men haar dossier grondig onderzoekt, niet ernstig kan getwijfeld worden aan het feit dat zij wel degelijk afkomstig is uit Sri Lanka en problemen kent en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, dat uit de motivering van het CGVS niet blijkt dat artikel 48/4, §2, a), b) en c) (verzoekster doelt waarschijnlijk op het desbetreffende artikel van de vreemdelingenwet) onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekster wel degelijk voldoende redenen voor zijn, dat de motivering van het CGVS met betrekking tot de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak, dat het CGVS verplicht is alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel de vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming, dat men echter nooit heeft onderzocht of zij niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, dat het CGVS hier dan ook in gebreke gebleven is, dat het CGVS een negatieve beslissing nam met betrekking tot de asielaanvraag zonder evenwel na te gaan of zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, dat indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling, dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend, dat zij de subsidiaire bescherming nodig heeft. Verzoekster herhaalt dat indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling, er dient te worden nagegaan of hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, waarna verzoekster weergeeft in welk geval men in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en eveneens stelt dat een onmenselijke of vernederende behandeling een behandeling is die in strijd is met artikel 3 EVRM. Zij stelt dat de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden door de bestreden beslissing aangezien deze geen afdoende motivering geeft waarom zij haar weigert, dat men niet eens onderzoekt of motiveert waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dat beide statuten dienen onderzocht en gemotiveerd te worden. Zij vervolgt dat het CGVS de plicht heeft elk dossier individueel en grondig te onderzoeken, dat het CGVS dit in haar geval nagelaten heeft te doen, dat de bestreden beslissing dan ook een flagrante schending is van de materiële motiveringsplicht, dat het CGVS op geen enkele wijze in haar beslissing motiveert waarom zij geen subsidiaire bescherming krijgt. Verzoekster stelt dat het op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk is om terug te keren naar Sri Lanka, dat zij werkelijk bescherming nodig heeft gelet op 'zijn' situatie, dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming een apart statuut vormt en niet afdoende gemotiveerd is. Verzoekster meent dat het voldoende is een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut, dat dit *in casu* het geval is, dat zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft. Verzoekster herhaalt nog maar eens dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoekster, dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij geweigerd wordt. Verzoekster stelt nogmaals dat de bestreden beslissing zoals ze genomen is door het CGVS een flagrante schending is van de materiële motiveringsplicht en dat op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid het onmogelijk is terug te keren naar Sri Lanka.

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- Rapport International Crisis Group, *'Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever'*, van 18 juli 2011 (stuk 3)
- Een rapport van 31 maart 2011 *'Report of the Secretary-General's panel of experts on accountability in Sri Lanka'* (stuk 4)
- Een artikel van het UNHCR van 17 juni 2011 *'Sri Lanka must not torture rejected asylum seekers'* (stuk 5)
- Een artikel van Human Rights Watch van 24 februari 2012 *'UK: Halt Deportations of Tamils to Sri Lanka'* (stuk 6)
- Een artikel van Freedom from Torture van 25 februari 2012 *'UK must stop removals of Tamils to Sri Lanka after damning new evidence of torture on return'* (stuk 7)
- Een artikel van Freedom from Torture van 17 juni 2011 *'Fears for torture survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka'* (stuk 8)
- Een artikel van Asian Human Rights Commission van 25 oktober 2011 *'Sri Lanka: Hundreds tortured in police custody'* (stuk 9)
- Een rapport van Freedom from Torture *'Out of Silence: New Evidence of Ongoing Torture in Sri Lanka. 2009-2011'* (stuk 10)

- Case of E.G. v. The United Kingdom, judgement, 31 mei 2011 (stuk 11)
- Rapport Amnesty International *'Forgotten Prisoners, Sri Lanka uses anti-terrorism laws to detain thousands'*, februari 2011 (stuk 12)
- United Nations rapport betreffende *'Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment'*, Sri Lanka van 8 december 2011 (stuk 13)
- Rapport International Crisis Group, *'Sri Lanka's North I: The denial of minority rights'*, van 16 maart 2012 (stuk 14)
- Rapport *'Stillhumanstillhere'*, *'A commentary on the December 2011 Sri Lanka Operational Guidance Note'*, van 12 maart 2012 (stuk 15)
- Rechtbank 's-Gravenhage, AWB 12/17917, uitspraak van 2 juni 2012 (stuk 16)
- Rechtbank 's-Gravenhage, AWB 12/24857, uitspraak van 28 augustus 2012 (stuk 17)
- Vluchtelingenwerk Nederland 'Update 2013', nrs. 6 (6 februari 2013), 9 (27 februari 2013), 10 (6 maart 2013), 12 (20 maart 2013), 19 (8 mei 2013) (stukken 18 tot en met 22).
- Foto's en 'documenten' (stuk 23)

Ter terechtzitting van 26 juni 2013 legt verzoekster volgens eigen verklaringen volgende stukken neer:

- Een kopie van een 'warrant of arrest' gedateerd op 28 februari 2012
- Een faxkopie van een brief van de 'Justice of the Peace' gedateerd op 20 mei 2013
- Drie foto's, twee familiefoto's en één foto van 'Tamilstrijders'

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekster maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen, zoals ook blijkt uit de toelichting bij haar middel, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook mede vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete

omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5.1. Verzoekster weerlegt de pertinente motieven van de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardig karakter van haar LTTE-profiel niet. Zo merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeksters verklaringen voor het CGVS dermate vaag en gering zijn dat hieruit in haar hoofde geen directe vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico kan worden waargenomen, dat zij enkel veralgemeningen aanhaalde en zich voornamelijk baseerde op de algemene situatie in het land, zonder een individuele vrees voldoende aannemelijk te maken. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift, in een eerste onderdeel aangaande de vaagheden en tegenstrijdigheden, dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden en vaagheden en dat zij haar relaas wil verduidelijken, dat zij verweten wordt geen gelijklopende, uitgebreide verklaringen te hebben afgelegd, dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht, dat het interview op het CGVS veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring kan zorgen. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat verzoekster helemaal niet verweten wordt geen gelijklopende verklaringen te hebben afgelegd, zodat voorgaande kritiek, in zoverre die gericht is tegen de vastgestelde 'tegenstrijdigheden', feitelijke grondslag mist. De Raad stelt vast dat verzoekster aangeeft dat er geen sprake zou zijn van vaagheden en dat zij haar relaas wil verduidelijken, doch dat zij niet *in concreto* de gedane vaststelling van het CGVS kan weerleggen noch dat zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift haar relaas, en de desbetreffende vaagheden, verduidelijkt. De Raad wijst er verder ook nog op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Waar verzoekster aldus stelt dat zij haar verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

2.5.2. In zoverre verzoekster in een tweede onderdeel de motivering betwist met betrekking tot haar vermeende LTTE-profiel, namelijk dat de bestreden beslissing stelt dat de steun die zij gaf aan de LTTE te beperkt en bijgevolg ongeloofwaardig zou zijn, en benadrukt dat zij aanvankelijk een training tot zelfverdediging bij de LTTE heeft gevolgd, dat zij nadien leden heeft aangebracht voor de LTTE om zichzelf en haar familie te beschermen, dat dit niet wordt ontkend door het CGVS, meer nog, dat ze het zelf aanhalen, wijst de Raad er op dat verzoekster zichzelf tegenspreekt door eerst te verwijzen naar de bestreden beslissing (van de commissaris-generaal) waar gesteld wordt dat de steun die zij gaf aan de LTTE te beperkt is en bijgevolg ongeloofwaardig, en aldus zelf aangeeft dat de commissaris-generaal haar steun aan de LTTE ongeloofwaardig vindt om vervolgens te beweren, na herhaling van haar asielrelaas betreffende de steun aan de LTTE, namelijk de training tot zelfverdediging en het nadien aanbrengen van leden voor de LTTE ter bescherming van haarzelf en haar familie, dat dit niet wordt ontkend door het CGVS.

In zoverre verzoekster aanbrengt dat het kennelijk onredelijk is van het CGVS om te oordelen dat er geen sprake is van een gegronde vrees in haar hoofde, dat zij wel degelijk actief was bij de LTTE, dat zij echter geen actief lid was, doch slechts jongemannen aanbracht, beperkt zij zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van enkele van haar verklaringen volstaat

echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre verzoekster stelt dat zij geen actief lid was van de LTTE, maar dat haar oom dat wel was, dat het feit dat haar oom actief lid was van de LTTE en gekend staat als LTTE-strijder ervoor zorgt dat haar leven in gevaar is, dat zij immers wordt gezocht door EPDP, dat het onredelijk is van het CGVS om hier geen rekening mee te houden, dat het bovendien onredelijk is van het CGVS om te twifelen aan de familieband, dat zij bovendien flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat indien het CGVS twijfelt aan de familieband, zij deze dient te onderzoeken, dat louter stellen dat *'eender wie deze kan aanbrengen'* niet voldoende is, dat zij een geboorteakte heeft voorgelegd waaruit dit onder meer blijkt, wijst de Raad er vooreerst op, zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door EPDP wordt gezocht. Verder kon de commissaris-generaal terecht vaststellen dat verzoekster geen familiale banden met een LTTE-strijder aannemelijk kan maken. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoekster enkel kan aangeven dat haar oom K.V. te zien zou zijn op een youtube-filmpje, maar hieruit geen familiale band blijkt aangezien eender wie dit kan aanbrengen. In zoverre verzoekster van mening is dat indien het CGVS twijfelde aan haar familieband, zij deze zelf dient te onderzoeken, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoekster om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Waar verzoekster beweert dat de door haar voorgelegde geboorteakte haar familieband zou aantonen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster slechts een kopie van geboorteakte neerlegde voor de asielinstanties en dat zij ook voor de Raad geen origineel bijbracht. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien stelt de Raad vast dat een geboorteakte van verzoekster niet kan volstaan om een familieband aan te tonen met de LTTE-strijder, van wie verzoekster beweert dat het haar oom betreft. In zoverre verzoekster nog poogt een familieband met een LTTE-strijder aan te tonen door het voorleggen van foto's ('familiefoto's' en een foto waarop strijders te zien zijn), laat verzoekster vooreerst na aan te geven wie op de bij het verzoekschrift gevoegde en ter terechtzitting neergelegde foto's te zien zijn. Verder stelt de Raad vast dat foto's een familieband tussen verzoekster en de andere personen te zien op de afbeeldingen niet kan aantonen.

Waar verzoekster nog aangeeft dat het CGVS flagrant de motiveringsplicht schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor haar indien zij dient terug te keren naar Sri Lanka, dat temeer daar zij een alleenstaande vrouw is waarvan alle andere gezinsleden elders als vluchteling verblijven, dat hiervan bijkomende foto's en documenten worden voorgelegd om dit aan te tonen en dat het CGVS haar gegronde vrees voor vervolging dient te onderzoeken, kan zij niet gevolgd worden. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, zijn familiefoto's en de verblijfsdocumenten van (eventuele) verwanten in Frankrijk niet van die aard te concluderen dat verzoekster de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dat in de documenten geen sprake lijkt te zijn van een bewijs van vervolging in haar hoofde noch van het lopen van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst. Bovendien kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat zij een vrees/risico's zou hebben louter omwille van het feit dat zij als alleenstaande vrouw, waarvan alle gezinsleden elders verblijven, zou moeten terugkeren naar Sri Lanka, nu uit verzoeksters verklaringen duidelijk blijkt dat zij reeds in 2011 zelf besliste om haar familieleden in India te verlaten en alleen terug te keren naar Sri Lanka en dat zij daar achtereenvolgens terecht kon bij een vriend (Colombo) en een ver familielid (Jaffna). Haar verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS dat zij op deze plaatsen niet langer kon verblijven door de problemen/vervolging die zij kende, zijn, zoals blijkt uit onderhavig arrest, ongelooftwaardig.

2.5.3. Waar verzoekster wijst op de melding van de bestreden beslissing *'(...) kan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document, gezien de relatieve bewijswaarde van een fotokopie dat gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is.'* en stelt dat zij op geen enkele manier kan afleiden waarom het CGVS twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk, alsook geeft verzoekster zelf aan zoals blijkt uit bovenstaande, dat de commissaris-generaal de reden vermeldde voor het kunnen twifelen aan de authenticiteit van het attest van deelname als 'Human Rights Animator' in april 2005 voor de organisatie 'Human Rights Commission of Sri Lanka', namelijk *'de relatieve bewijswaarde van een fotokopie dat gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is'*.

Waar verzoekster argumenteert dat zij bovendien geleid werd door een enorme angst en vrees voor haar fysieke integriteit en ze geen andere kans zag dan het land te ontvluchten waardoor zij niet veel documenten kon meebrengen, dat het CGVS hiermee rekening dient te houden, lijkt zij kritiek te uiten op het motief '(...), was u niet in het bezit van overige documenten waaruit eventuele andere activiteiten of een langdurige betrokkenheid voor deze organisatie kan worden aangetoond' en/of op het motief 'U kon evenmin documenten neerleggen waaruit uw engagement voor het "LTTE" zou blijken.' De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met relevante documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van dergelijke documenten te staven. Verzoekster blijft dienaangaande grotendeels in gebreke. Verzoekster beperkte zich immers zowel voor de asielinstanties als voor de Raad tot het voorleggen van kopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens verklaarde verzoekster dat het originele attest van de mensenrechtenorganisatie in het bezit van haar oom in Frankrijk was, maar liet na dit document voor te leggen, noch voor de asielinstanties, noch bij het verzoekschrift, noch ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de documenten die verzoekster neerlegt bij het verzoekschrift en ter terechtzitting foto's ('familiefoto's' en een foto/afbeelding van twee strijders), 'documenten', een kopie van een 'warrant of arrest' en een faxkopie van een brief van de 'Justice of the Peace' betreffen. Aangaande de foto's wijst de Raad naar wat dienaangaande bovenstaand reeds werd uiteengezet. Betreffende de 'documenten', bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 23), wijst de Raad erop dat dit document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De documenten worden dan ook overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in aanmerking genomen. De 'warrant of arrest' en de brief van 'Justice of the Peace', die ter terechtzitting werden neergelegd, betreffen kopieën. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën echter geen bewijswaarde worden verleend. De Raad wijst er overigens op dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet voorhanden zijn.

2.5.4. Het betoog van verzoekster aangaande de reisweg – met name dat mensenhandel een verborgen maar aanwezige criminele tak is in Sri Lanka, dat zij geen andere keuze zag dan via deze wijze naar België te vluchten en dit uit angst, dat zij haar land van herkomst diende te verlaten uit angst voor haar leven, dat zij geen andere uitweg zag dan zich te richten tot een smokkelaar die haar kon helpen het land te verlaten, dat zij immers om in België te raken een hele reisweg aflegde – alsook haar betoog dat haar reisweg geen afbreuk doet aan haar asielrelaas, dat het onredelijk is van het CGVS om haar aanvraag te weigeren doordat geen geloof wordt gehecht aan de afgelegde reisweg, dat door te twifelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht en dat haar reisweg de beslissing van het CGVS niet mag beïnvloeden, dat deze immers niets te maken heeft met haar asielrelaas en haar gegronde vrees voor vervolging in Sri Lanka, dat dit wijst op het feit dat het CGVS haar dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat hij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de motieven van verzoekster om haar land van herkomst te ontvluchten, is niet dienstig nu de reisweg op zich niet wordt betwist door de commissaris-generaal, doch wel het asielrelaas van verzoekster. In dit opzicht stelt de commissaris-generaal immers terecht vast dat *'Dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoefde te koesteren in uw land van herkomst wordt eveneens bevestigd door het feit dat u met uw eigen Sri Lankaanse paspoort diverse malen via de luchthaven in Colombo in- en uitreisde zoals blijkt uit de stempels in uw paspoort, dit telkens als alleenstaande vrouw (zie gehoorverslag CGVS p. 3). In juni 2008, kort voor de escalatie van het geweld in Sri Lanka, vluchtte u via de luchthaven in het bezit van uw paspoort naar India. U gaf verder toe tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u vanuit India in maart 2011 terugkeerde naar Sri Lanka, zonder uw directe familieleden die in India achterbleven, in de hoop uw leven er te kunnen verderzetten. In het jaar 2012 zou u vanuit Colombo per vliegtuig nog tweemaal op familiebezoek zijn gegaan in India, waarna u telkens terugkeerde naar Sri Lanka. Ook bij uw reis naar Europa in april 2013 passeerde u met uw zelfde internationale reispaspoort de migratiecontrole, dit telkens zonder enige problemen. U verklaart uitdrukkelijk tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u nooit problemen hebt gekend met de Sri Lankaanse autoriteiten bij uw verschillende in- en uitreizen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u een gezocht persoon was door de autoriteiten in Sri Lanka.'* Voorgaande motivering wordt door verzoekster niet in concreto betwist.

2.6. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekster geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster haar profiel van Tamil die steun verleende aan de LTTE niet aannemelijk maakt alsook dat aan verzoeksters beweerde problemen met de EPDP en/of de autoriteiten omwille van dit profiel geen geloof kan worden gehecht.

2.7. Waar verzoekster betreffende de persoonlijke vervolging stelt dat zij aan de voorwaarden van het vluchtelingenverdrag voldoet daar zij een doelwit vormt omwille van het feit dat haar oom lid is van de LTTE, dat een groot deel van haar familie reeds diende te vluchten naar Frankrijk en dat haar ouders gevlucht zijn naar India, dat het dus duidelijk is dat er voor haar een werkelijk gevaar dreigt indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekster geen familieband met een LTTE-strijder aannemelijk maakte en dat het loutere feit dat familieleden gevlucht zijn uit haar land van herkomst, geen persoonlijke vrees voor vervolging in haar hoofde of het lopen van een reëel risico bij terugkeer naar haar land van herkomst aantoonst.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.9. Betreffende verzoeksters uiteenzetting (i) betreffende de veiligheidssituatie in Sri Lanka, (ii) betreffende haar gegronde vrees voor vervolging gelet op het feit dat het in Sri Lanka nog steeds gevaarlijk is en gelet op het feit dat Sri Lankanen die in Colombo landen willekeurig worden gearresteerd en gefolterd en zij dan ook vreest onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij Tamil is en banden heeft met de LTTE in het verleden, alsook op het feit dat zij aan vier van de acht risicofactoren voldoet en (iii) betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming, wijst de Raad op de pertinente motivering dienaangaande van de commissaris-generaal die stelt wat volgt '*Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het "LTTE". Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het "LTTE" is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met "LTTE" ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het "LTTE", hetgeen u als vermeend familielid van een "LTTE"-strijder en tevens wegens uw deelname bij het werven van nieuwe leden in 2003 onder meer beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met het "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden profiel of van uw bewering wegens verdenking banden te onderhouden met het "LTTE" te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou*

bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.' Gelet op voornoemde motivering kan verzoekster aldus niet dienstig voorhouden dat uit de motivering niet blijkt dat artikel 48/4, §2, c) onderzocht werd terwijl daar in de context van verzoekster wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

2.10. Verzoekster betwist de beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt vooreerst dat de verwerende partij informatie bij het administratief dossier voegt die dateert van april 2007 en men aldus niet kan spreken van actuele informatie. De Raad stelt vast dat de stukken, die toegevoegd werden aan het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal zich aldus heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing, (i) een CEDOCA-antwoorddocument van april 2013 waarin wordt gesteld dat de UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka, van 5 juli 2010 terug te vinden zijn via de link <http://www.refworld.org/pdfid/4c31a5b82.pdf>, (ii) een CEDOCA-antwoorddocument van april 2013 waarin wordt gesteld dat het UKAIT-arrest terug te vinden is via de link <http://www.refworld.org/docid/46b9d3a32.html>, en dat het EHRM-arrest 'NA vs. The United Kingdom' terug te vinden is via de link <http://www.refworld.org/docid/487f578b2.html>, (iii) een Subject Related Briefing 'Sri Lanka' van 21 maart 2013 aangaande het 'Risico bij terugkeer', betreffen, zodat verzoeksters argumentatie dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dateert van april 2007 en aldus niet meer actueel zou zijn, feitelijke grondslag mist.

2.11. Verzoekster betwist verder de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka aan de hand van een aantal rapporten en artikelen die zij in haar verzoekschrift vermeldt: *"Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever"* (International Crisis Group 18 juli 2011), het *"Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka"* (rapport van 31 maart 2011) en diverse artikelen (van Freedom from torture, Human Rights Watch, Asian Human Rights Commission, Amnesty International, updates van Vluchtelingenwerk Nederland) alsook onder verwijzing naar de stukken in bijlage van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties. Uit deze documenten zou moeten blijken dat Tamils nog steeds onderdrukt worden, en dat Sri Lankaanse asielzoekers die in Colombo landen, willekeurig worden gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven lid te zijn van de LTTE waarbij alles naar willekeur wijst.

Betreffende de verwijzing naar de algemene rapporten en artikels, benadrukt de Raad vooreerst dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar zij dus wijst op de gevaarlijke situatie in Sri Lanka, het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst alsook het feit dat Sri Lankanen die in Colombo landen willekeurig worden gearresteerd en gefolterd en zij dan ook vreest onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat zij Tamil is en banden heeft met de LTTE in het verleden en dat dit alles zou blijken uit de bij haar verzoekschrift gevoegde rapporten/artikelen en documentatie, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, nu verzoekster haar banden met de LTTE (via eigen activiteiten of banden met een LTTE-strijder) noch het feit dat de autoriteiten haar zouden (kunnen) verdenken van banden met de LTTE aannemelijk heeft gemaakt.

Hierbij heeft het geciteerde rapport van 18 juli 2011 (*"Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever"*) specifiek betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en niet op richtlijnen om de individuele beschermingsnoden van asielzoekers uit Sri Lanka in te schatten, zoals actueel en grondig wordt uiteengezet in het rapport van het UNHCR van 21 december 2012 waarnaar wordt verwezen in de Subject Related Briefing 'Sri Lanka' van 21 maart 2013 aangaande het 'Risico bij terugkeer' dat zich in het administratief dossier bevindt. Verder heeft het UNHCR rapport van 31 maart 2011 (*"Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka"*) betrekking op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog; derhalve is dit rapport niet pertinent voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka. Verzoekster toont evenmin aan dat de andere artikelen/documentatie de UNHCR Eligibility Guidelines van 21 december 2012 zouden hebben gewijzigd.

Derhalve blijven de in de UNHCR Eligibility Guidelines van 21 december 2012 opgenomen richtsnoeren staande en dient een individuele beoordeling uitsluitend te geven over het al dan niet beschikken over een risicoprofiel. Zoals blijkt uit voorgaande, voldoet verzoekster geenszins aan dit profiel. Integendeel, het beweerde LTTE-profiel van verzoekster is ongeloofwaardig en haar (familiale) banden met een LTTE-strijder kan zij niet aannemelijk maken zodat verzoekster bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou geïdende worden bij een eventuele terugkeer. Verzoekster kan dan ook allerm minst staande houden dat er in haar hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. In zoverre verzoekster nog stelt dat de situatie in Sri Lanka zeer onveilig is, dat onafhankelijke mensenrechtenorganisaties dit bevestigen, zeker voor families met linken aan de LTTE en men dan ook het dossier in Frankrijk had kunnen opvragen om dit verder te onderzoeken, stelt de Raad vast dat verzoekster de Raad volledig in het duister laat omwille van de mogelijke reden voor het opvragen van dossiers in Frankrijk. In zoverre verzoekster zou menen dat uit 'het' dossier uit Frankrijk familiale banden met een LTTE-strijder zou blijken, laat zij ook na aan te geven van welk familielid in Frankrijk dan wel het dossier diende opgevraagd te worden. Bovendien wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoekster om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt dat zij wordt geacht dood te zijn, stelt de Raad vast dat zij dit voor het eerst aanbrengt in haar verzoekschrift, doch zonder enige verdere verduidelijking, dat dit een loutere bewering betreft die een eventuele vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade niet kan aantonen.

Verzoekster verwijst voorts nog naar de artikelen van Freedom from torture en Human Rights Watch en citeert onderdelen hiervan. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeksters beweerde LTTE-profiel compleet ongeloofwaardig is zodat verzoekster bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou geïdende worden bij een eventuele terugkeer. Ook wat de overige artikelen betreft, herhaalt de Raad dat verzoekster haar persoonlijke vrees *in concreto* dient aan te tonen.

2.12. De Raad benadrukt verder dat de “UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka” van 21 december 2012 waarnaar wordt verwezen in de Subject Related Briefing ‘Sri Lanka’ van 21 maart 2013 aangaande het ‘Risico bij terugkeer’ dat zich in het administratief dossier bevindt, erop wijst dat de algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka weliswaar precair is, maar dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en dat het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. De Raad erkent eveneens dat uit deze Guidelines 2012 en uit de door de commissaris-generaal toegevoegde Subject Related Briefing ‘Sri Lanka: Risico bij terugkeer’ van 21 maart 2013, blijkt dat personen die verdacht worden van banden met de LTTE (door eigen activiteiten of omwille van familiale banden) een risicoprofiel kunnen aantonen. Echter, in dergelijk geval moet uit het individuele dossier - namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen - blijken of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming – *quod non in casu*. De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat verzoekster op geen enkele manier weet te overtuigen van haar voorgehouden profiel of van haar bewering wegens verdenking banden te onderhouden met de LTTE te worden gezocht in Sri Lanka. Verzoekster kan dan ook allerm minst staande houden dat er in haar hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. De Raad herhaalt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.13. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van N.A. t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009, onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er

geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Waar verzoekster stelt vier van de acht van de in het verzoekschrift vermelde risicofactoren te bezitten die aan bod kwamen in de zaak EG t. Verenigd Koninkrijk, beperkt zij zich evenwel tot een loutere bewering en preciseert zij evenmin aan welke vier van de acht risicofactoren zij dan wel zou voldoen. Ten overvloed wijst de Raad erop dat verzoekster niet voorafgaandelijk gearresteerd werd, noch aannemelijk heeft gemaakt banden te hebben met de LTTE, laat staan actief lid te zijn (wat zij overigens zelf nooit beweerd heeft) alsook dat zij haar nationaal paspoort heeft voorgelegd, (momenteel) niet onderworpen is aan een terugwijzingsmaatregel uit het Verenigd Koninkrijk en geen littekens aantoonst. Verzoekster kan zich dus enkel beroepen op het feit dat zij een etnische Tamil is die in België asiel heeft aangevraagd.

2.14. In zoverre verzoekster nog verwijst naar de houding van Nederland en het Verenigd Koninkrijk betreffende het uitwijzen van Sri Lankanen, wijst de Raad er vooreerst op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Verzoekster laat ook na aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen die het onderwerp van de desbetreffende rechtspraak hebben uitgemaakt. Verder stelt de Raad vast dat uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de Subject Related Briefing 'Sri Lanka: risico op terugkeer' van 21 maart 2013, blijkt dat CEDOCA navraag deed bij verschillende landen, waaronder Nederland en het Verenigd Koninkrijk, over hun beleid in verband met de actuele risico's bij terugkeer voor Sri Lankanen. Een eerste vraag die wordt gesteld is '*Do you consider Sri Lanka as a safe country for failed asylumseekers?*' (vrije vertaling: Beschouwt u Sri Lanka als een veilig land voor afgewezen asielzoekers?), een tweede vraag klinkt als volgt '*Have there been any forced returns to Sri Lanka from your country in 2012?*' (vrije vertaling: Hebben er vanuit uw land sinds 2012 gedwongen repatriëringen/terugleidingen plaatsgevonden naar Sri Lanka?). Zowel op de eerste als op de tweede vraag antwoordde het Verenigd Koninkrijk op 5 maart 2013 en Nederland op 11 februari 2013 bevestigend. Uit de door verzoekster geciteerde rechtspraak en uit haar verklaringen en documentatie gevoegd bij het verzoekschrift, kan dus niet zonder meer, gelet op het voorgaande, afgeleid worden dat Nederland (en het Verenigd Koninkrijk) een duidelijk standpunt heeft (hebben) ingenomen ten aanzien van het repatriëren/uitwijzen van, zoals verzoekster in het algemeen stelt, 'Sri Lankanen'.

2.15. Waar verzoekster nog stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonst dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielaanvraag niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster haalt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat zij ook nu niet aantoonst dat zij een reëel risico zou lijden in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.16. Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.17. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekster toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.18. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekster en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.19. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.20. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER